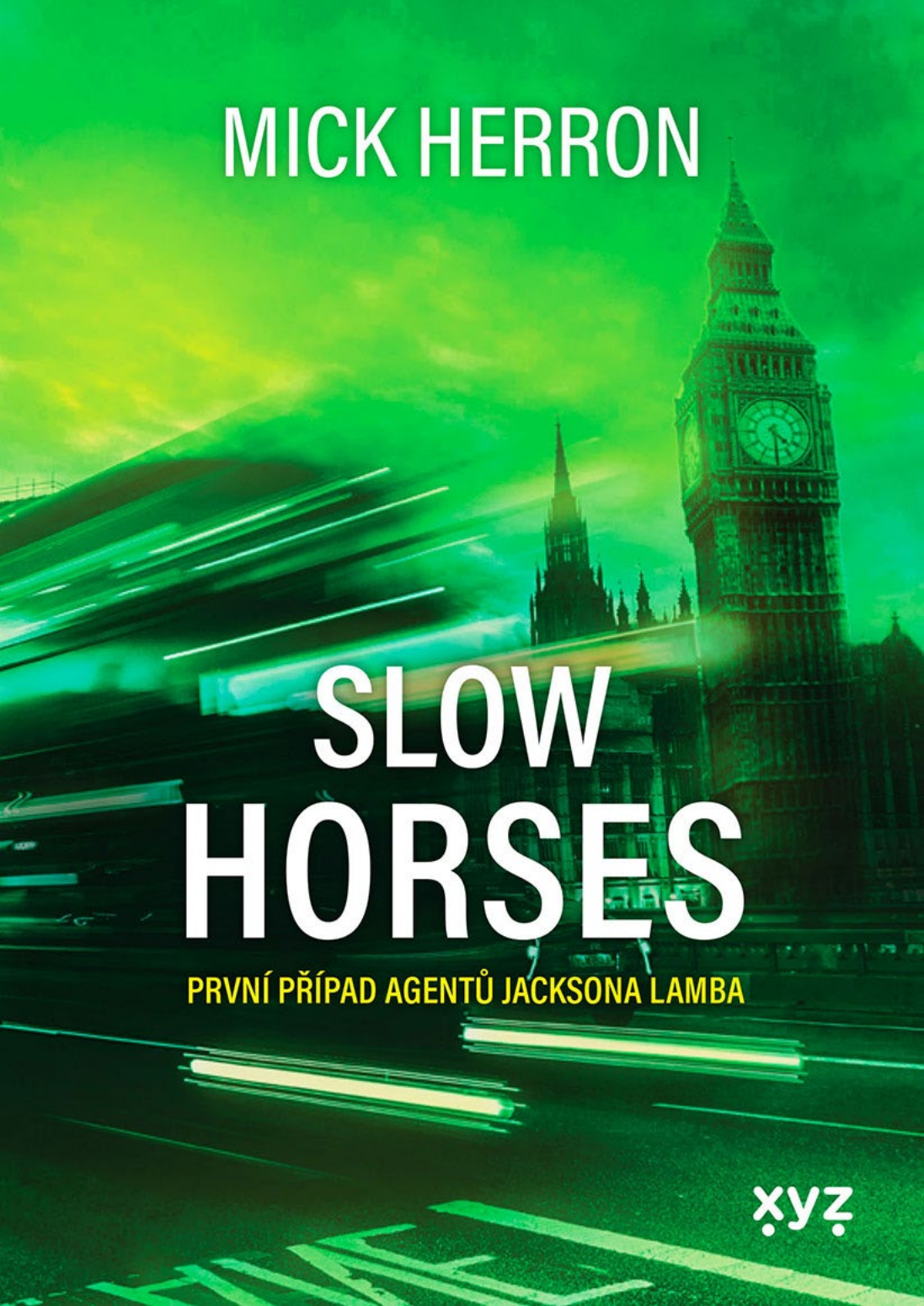

MICK HERRON

SLOW HORSES

PRVNÍ PŘÍPAD AGENTŮ JACKSONA LAMBA

xyz

Slow horses

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Mick Herron

Slow horses – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MICK HERRON

**SLOW
HORSES**

xyz

i.m.

DA, SC, AJ & RL

těm, kteří hledají ztracené světlo mé svíce tak jako světluška lásku

John Berryman

1.

Nějak takto se stalo, že River Cartwright šlápl vedle a ze závodní tratě sjel mezi Pomalé koně.

Úterý ráno osm dvacet, čtvrt King's Cross je přeplněná lidmi, kterým S. B. říkal *ostatní lidé*. „Civilisté, Rivere. V době míru naprosto důstojné zaměstnání.“ Měl k tomu ale dovětek: „V míru nejsme od září 1914.“

S. B. to podal tak, že se to Riverovi v hlavě přepsalo do římských číslic. MCMXIV.

Zastavil a předstíral, že se dívá na hodinky. Manévr nerozeznatelný od skutečného. Cestující kolem něj proudili jako voda okolo skály a jejich nespokojenost prozrazovalo pomlaskávání a povzdech. U nejbližšího východu – světlého prostoru, který zalévalo slabé lednové slunce – stáli jako sochy dva černě odění profíci. Měli na sobě těžkou výzbroj, kterou civilisté nevnímali. Civilisté, kteří od roku 1914 ušli dlouhou cestu.

Říkalo se jim profíci, protože dokončovali své úkoly a podle instrukcí se drželi zpátky.

Dvacet metrů před ním byl cíl. „Bílé tričko pod modrou košilí,“ opakoval si River tiše. K hrubému nástinu od Spidera nyní přidává

detaily: mladý muž, středovýchodního původu, modrá košile, ohrnuté rukávy, nové tuhé černé džíny. Pořídil by si někdo nové kalhoty na takovou akci? Tu myšlenku rychle zapudil. To byla otázka na jindy.

Pravé rameno pod batohem trochu svěšené, což napovídá, že batoh není prázdný. Do ucha se mu vinul drát, asi k iPodu. Podobně jako Riverovi.

„Potvrďte vizuální kontakt.“

River se levou rukou dotkl levého ucha a tiše promluvil do něčeho, co vypadalo jako manžetový knoflík. „Potvrzuji.“

Halu zaplnila skupina turistů. Zavazadla na zemi dávají tušit, že přebíhají mezi vagony. River je obešel, aniž by ze svého cíle spustil oči. Ten mířil jinam, k nástupištím, která dávají sbohem vlakům na Cambridge a dál na východ. K vlakům většinou méně plným než rychlovlaky mířící na sever.

Nevyžádané obrazy: zkroucený kov rozmetaný podél kilometrů zničených kolejí, plameny podél trati ozařují křoví a cáry masa visí na větvích.

„Nikdy nesmíš zapomenout,“ říkal mu S. B., „že hrozné se občas stane ještě horším.“

To nejhorší se v posledních letech ještě zhoršilo.

Dva policisté u turniketu ignorovali cíl, ale pozorovali Rivera.

Nechod'te blíž, varoval je v duchu, *ani se ke mně nepřibližujte*. Byly to právě detaily, na kterých operace často ztroskotávaly. Hlasitá hádka bylo to poslední, po čem toužil. Netoužil po ničem, co by cíl vylekalo.

Policisté se vrátili ke své předchozí debatě.

River se zastavil a znovu si srovnal myšlenky.

River Cartwright byl mladý muž průměrné výšky, se světlými vlasy a bledou pletí, šedýma očima, které často působily zamyšleně,

výrazným nosem a malou píhou nad horním rtem. Když se soustředil, svraštil čelo, až vzbuzoval dojem, že působí zmateně. Dnes měl na sobě modré džíny a tmavou bundu. Ale kdybyste se ho ráno zeptali na jeho vzhled, zmínil by vlasy. Poslední dobou si oblíbil turecké holičství, kde stříhají nůžkami hodně nakrátko a poté ohněm depilují chloupky na uších. A nevarují vás předem. River se vynořil z holičského křesla oškubaný a ožehnutý jako slepice. Ještě teď ho v průvanu páčila kůže.

Cíl se mu vzdálil na nějakých čtyřicet metrů. Nespustil z něj ani z batohu oči a znovu promluvil do knoflíku: „Sledujte ho. Ale nechte mu prostor.“

Pokud by tím nejhorším byla exploze ve vlaku, druhou nejhorší možností by byla exploze na nástupišti. Nedávná historie ukázala, že lidé cestující do práce jsou nejzranitelnější. Ne proto, že by byli slabší, ale protože jsou ve velkém množství nacpaní v uzavřeném prostoru.

Nerozhlédl se, věřil, že profíci v černém jsou někde za ním a dělají svou práci.

Po Riverově levici byly obchody s občerstvením, kavárny, restaurace a stánek s pečivem. Po jeho pravici stál dlouhý vlak. V intervalech se cestující snažili přemluvit kufry, aby prošly dveřmi, a holubi mezitím hlučně přelétávali mezi trámy nad jeho hlavou. Z reproduktorů zněly pokyny a dav v hale za Riverem se rozpínal, jak se jednotlivci začali rozptylovat.

Na nádražích byla vždy cítit nahromaděná energie. Dav byl jako výbušnina čekající na svou příležitost. Lidé byli jako šrapnely. Jen o tom ještě nevěděli.

Cíl zmizel za hloučkem cestujících.

River se posunul vlevo a cíl se znovu vynořil.

Prošel kolem jedné z kaváren a sedící pár v něm vyvolal vzpomínku. Včera byl ve stejnou dobu v Islingtonu. Prověrka před povýšením zahrnovala sestavení složky o veřejné osobě. Byl mu přidělen stínový ministr kultury, který zničehonic prodělal krátce za sebou dvě mrtvice a skončil v soukromém pokoji nemocnice v Hertfordshiru. Vypadalo to, že neexistuje postup pro přidělení náhradní osoby, a tak si River vybral vlastní. Bez odhalení dva dny sledoval Lady Di: kancelář – posilovna – kancelář – bar – kancelář – domov – kavárna – kancelář – posilovna... Logo té kavárny tu vzpomínku umocnilo. V hlavě mu S. B. zaštěkal napomenutí: *Vzpamatuj se. Jsi v akci. Dobrý?*

Dobrý.

Cíl se provrtal doleva.

„Potterville,“ zamumlal si River pro sebe.

Prošel pod můstkem a také zahrnul vlevo.

River si dopřál letmý pohled vzhůru na nebe, bylo šedé a mokré jako hadr na podlahu, a vešel do malé haly pro vstup na nástupiště 9, 10 a 11. Z jedné zdi napůl trčel vozík na kufry: nástupiště 9 a 3/4 bylo místo, kde zastavoval Bradavický expres. Cíl směřoval dolů na nástupiště 10.

Vše se zrychlovalo.

Kolem nebylo mnoho lidí a další vlak neměl v plánu odjet příštích patnáct minut. Muž na lavičce si četl noviny, to bylo vše. River přidál do kroku, zkracoval vzdálenost. Zvuky za ním se změnily a River věděl, že profíci začali přitahovat pozornost.

Cíl se ale neohlédl a pokračoval dál, jako kdyby se chtěl dostat do nejvzdálenějšího vagonu. Bílé tričko, modrá košile, batoh, toť vše.

River znovu promluvil do manžetového knoflíku. „Seberte ho,“ řekl a rozeběhl se.

„Všichni na zem!“

Muž na lavičce se postavil na nohy, ale srazila ho postava v černém.

„Na zem!“

O kousek dál dvě jiné postavy v černém seskočily ze střechy vlaku přímo před cíl. Ten se otočil a uviděl Rivera, jak s nataženou rukou gestikuluje, aby si lehl na zem.

Profíci štékali povely:

„Batoh!“

„Odhod' ten batoh!“

„Polož ten batoh na zem,“ řekl River. „A na kolena.“

„Ale já nic...“

„Odhod' ten batoh!“

Cíl odhodil batoh. Jedna ruka ho sebrala, zatímco další ruce popadly jeho končetiny. Byl přitisknutý k zemi, nohy roztažené, rozprostřený na dlaždicích. Batoh předali Riverovi. Ten ho opatrně položil na prázdnou lavičku a rozepl ho.

Nad hlavou se rozeznělo nahrané hlášení, které se neslo mezi trámy: *Inspektore Sammsi, dostavte se prosím do operační místnosti.*

Knihy, poznámkový blok formátu A4, plechový penál.

Inspektore Sammsi...

Plastová krabička na jídlo se sýrovým sendvičem a jablkem uvnitř.

... dostavte se prosím...

River zvedl hlavu. Koutky úst mu cukaly. Docela klidně řekl:

... do operační místnosti.

„Prohledejte ho.“

„Neubližujte mi.“ Chlapcův hlas zněl tlumeně. Obličej měl přitisknutý k zemi. Na hlavu mu mířily pistole.

Cíl, připomněl si River. Ne chlapec. Cíl.

Inspektore Sammsi...

„Prohleďte ho!“ Otočil se opět k batohu. V plechovém penále byly tři tužky a kancelářská sponka.

... *dostavte se prosím...*

„Je čistej.“

River pustil penál na lavičku a batoh vysypal. Knihy, poznámkový blok, zatoulaná tužka a malé balení papírových kapesníků se rozkutálely po zemi.

... *do operační místnosti.*

Zatřásl batohem. V dalších kapsách nic.

„Znovu prohledat.“

„Je čistej.“

Inspektore Sammsi...

„Vypne někdo tu zatracenou věc?“

Uvědomil si náznak paniky ve svém hlase a stisknul rty.

„Je čistej, pane.“

... *dostavte se prosím...*

Znovu zatřásl batohem jako s mrtvou krysou a potom ho pustil.

... *do operační místnosti.*

Jeden z profíků začal mluvit do skryté vysílačky, tiše, ale naléhavě.

River si začínal uvědomovat, že oknem čekajícího vlaku se na něj někdo dívá. Ignoroval to a rozeběhl se po nástupišti.

„Pane?“

Bylo v tom něco sarkastického.

Inspektore Sammsi, dostavte se prosím do operační místnosti.

Modrá košile, bílé tričko, přemýšlel River.

Bílá košile, modré tričko?

Zrychlil. Policista mu vstoupil do cesty ve chvíli, kdy byl u turniketu, ale River ho oběhl, zakřičel nesrozumitelný pokyn a poté se řítíl zpátky do hlavní haly.

Inspektore Sammsi... A nahrané hlášení, které bylo kódovaným vzkazem pro personál o probíhajícím bezpečnostním poplachu, se vypnulo. Nahradil ho lidský hlas:

„Z důvodu mimořádné bezpečnostní situace probíhá evakuace. Prosíme, opusťte nádraží nejbližším východem.“

Měl maximálně tři minuty, než dorazí Psi.

Riverovy nohy nabraly svůj vlastní směr a hnaly ho k hale, dokud měl ještě možnost se tam volně pohybovat. Všude kolem něj se už ale začínali hrnout z vlaků cestující. Hlášení jim překazilo plány. A do vypuknutí paniky zbýval pouze jeden úder srdce. Davová panika nebyla nikdy hluboko pod povrchem, ne na nádražích a letištech. Často se mluví o flegmatickém klidu britského davu, ale nic takového většinou neexistuje.

Statické zašumění v uchu.

Hlášení z reproduktorů: „Prosíme, zachovejte klid a zamiřte k nejbližšímu východu. Nádraží je nyní uzavřeno.“

„Rivere?“

„Spidere? Ty idiote, nahlásil jsi mi špatné barvy!“

„Co se to ksakru děje? Lidi vycházejí ven ze všech...“

„Bílé tričko pod modrou košilí. Tohle jsi mi řekl.“

„Ne, řekl jsem modré tričko pod...“

„Naser si, Spidere.“ River si vyškubl sluchátko z ucha.

Doběhl ke schodům, kde lidé obvykle vcházejí do metra. Nyní dav proudil ven a sálala z něj především podrážděnost, ale cloumaly jím také jiné emoce – strach a potlačovaná panika. Většina z nás si myslí, že se určité věci stávají jiným. Například smrt. Slova z reproduktorů však tuhle víru nadobro rozmetala.

„Stanice je nyní uzavřena. Prosíme, postupujte k nejbližšímu východu.“

Srdcem města je metro, myslel si River. Ne vlakové nádraží. Metro.

Protlačil se do davu, ignoroval jeho nenávist. „Nechte mě projít.“ To mělo minimální účinek. „Policie! Ustupte!“ To už bylo lepší. Cestu mu to neotevřelo, ale lidé ho přestali tlačit zpátky.

Dvě minuty, než dorazí Psi. Teď už méně.

Chodba se na úpatí schodiště rozšiřovala. River se řítíl za roh, kde na něj čekal širší prostor. Automaty u zdi a okénka pokladen se zataženými roletami. Nedávné fronty na lístky pohltila masa lidí, která mířila jiným směrem. Eskalátory stály, napříč natažená zábrana měla zadržet hlupáky. Spodní nástupiště se vyprazdňovala.

Rivera zastavila nádražní ochranka.

„Stanice se evakuuje. Neslyšíte to zatracené hlášení?“

„Jsem z MI5. Jsou nástupiště prázdná?“

„Z MI5...?“

„Jsou nástupiště prázdná?“

„Evakuují se.“

„Jste si jistý?“

„To mi bylo řeče...“

„Máte tu bezpečnostní kamery?“

„Samozřejmě že...“

„Ukažte mi je.“

Zvuky v pozadí se zakulacovaly, ozvěna davu se vlnila prostorem. Ale doléhaly sem i jiné zvuky. Rychlé kroky, které těžce dopadaly na vydlážděnou podlahu. Psi. River měl málo času, aby to napravil.

„Hned.“

Muž z ochranky zmateně zamrkal, ale zachytil Riverovu naléhavost, která nešla přehlédnout, a ukázal přes rameno na dveře ozna-

čené „zákaz vstupu“. River jimi proběhl dříve, než se objevil původce těžkých kroků.

Malá místnost bez oken byla cítit po slanině a působila jako doupe voyeurů. Pojízdňá židle byla otočená ke stěně s monitory. Všechny pravidelně poblikávaly, jak se měnily záběry jedné opakující se scény: opuštěná nástupiště metra. Vypadalo to jako scéna z nudného sci-fi filmu.

Závan větru mu prozradil, že dovnitř vešel jeden ze členů ochranky.

„Která nástupiště jsou na monitorech?“

Muž ukázal na čtveřici monitorů. „Linky Northern. Piccadilly. Victoria.“

River si je prohlížel. Každé dvě vteřiny další bliknutí.

Od země přicházelo vzdálené dunění.

„Co to je?“

Muž z ochranky na něj zíral.

„Co to je?“

„To by mohlo být metro.“

„Pořád jezdí?“

„Stanice je zavřená,“ řekl, jako kdyby odpovídal hlupákovi, „ale metro jezdí dál.“

„Všechny linky?“

„Ano. Ale metro tu nezastavuje.“

Nemělo by.

„A další?“

„Další...“

„Další metro, ksakru. Které nástupiště, která linka?“

„Victoria. Northern.“

River okamžitě zmizel.

Pod mírným schodištěm, které vedlo k hlavní lince, stál malý tmavovlasý muž a mluvil do vysílačky v uchu. Když uviděl Rivera, najednou změnil tón hlasu.

„Je tady.“

Ale River už tam nebyl. Přeletěl zábranu a vyběhl na nejbližší eskalátor. Přetrhl pásku a běžel dolů po nehybných jezdících schodech, bral je po dvou.

Dole bylo strašidelně prázdné. Znovu ten sci-fi pocit.

Metro plazící se uzavřenými stanicemi. River vběhl na opuštěné nástupiště ve chvíli, když tam vjelo metro jako obrovské pomalé zvíře upírající oči jenom něj. A mělo mnoho očí. River je cítil všechny, všechny ty páry očí uvězněných v útrobách té bestie. Soustředěné na něj, zatímco on se soustředil na nástupiště, na někoho, kdo se právě objevil u východu na vzdálenějším konci.

Bílá košile. Modré tričko.

River se rozeběhl.

Volali na něj, na tom ale nezáleželo. River závodil s metrem. Závodil a vyhrával. Udržoval s ním tempo, dokonce ho předbíhal. Mohl slyšet zvuk pomalosti, mechanické drhnutí podtržené vzrůstajícím děsem uvnitř. Mohl slyšet dunění v oknech. Vnímál, jak na něj strojvedoucí zírá s hrůzou, že se chce každou chvíli vrhnout na koleje. Ale River si nemohl dělat starosti s tím, co si kdo myslí. Mohl dělat jen to, co už dělal, běžet po nástupišti přesně touhle rychlostí.

Před ním modré tričko, bílá košile. Někdo jiný také dělal, co mohl.

Riverovi už nezbyval dech, aby křičel. Stěží měl dost síly, aby se hnál dál, ale dokázal...

Téměř to dokázal. Téměř dokázal být dost rychlý.

Zezadu na něj někdo zase zakřičel jeho jméno. Metro znovu nabíralo rychlost.

Vnímal, jak ho předhání kabina se strojvedoucím, pět metrů od cíle.

Protože to byl cíl. Tohle byl po celou dobu cíl. A rychle se zmenšující vzdálenost mezi nimi mu odhalila mladíka, který jím byl: Osmnáct? Devatenáct? Černé vlasy. Snědá kůže. A modré tričko pod bílou košilí – *naser si, Spidere* –, kterou si právě rozepínal, aby odhalil pás napěchovaný...

Metro dojelo na úroveň cíle.

River natáhl ruku, jako kdyby si mohl přitáhnout cílovou pásku blíž.

Kroky za ním zpomalily a zastavily. Někdo zaklel.

River byl téměř u cíle. Půl vteřiny od něj.

Blízko, ale to nestačilo.

Cíl zatáhl za šňůru na pásu.

A tak se to stalo.

Část první

Slough House

2.

Nechte nás to vysvětlit alespoň takto: Slough House není ve městě Slough, ani to není dům. Vchod do něj je ukrytý v zaplivaném zákoutí mezi komerčními budovami ve čtvrti Finsbury. Vznikl z kamenů vyhozených při budování stanice metra Barbican. Vlevo od něj dřívější novinový stánek, nyní obchod s novinami, potravinami a půjčovnou DVD. Po pravé straně se nachází New Empire, čínská restaurace, která má okna neustále zakrytá těžkými červenými závěsy. O sklo se opírá roky zažloutlé menu, vyvedené na psacím stroji, které nikdy nemění, jen opravují fixem. Pokud klíčem k přežití novinového stánku byla diverzifikace, tak dlouhodobou strategií restaurace New Empire bylo snížení nákladů. Jídla v menu byla označena čísly jako na sázkovém tiketu. Jedním z hlavních přesvědčení Jacksona Lamba je, že nabídku New Empire bude všeho-všudy tvořit jen smažená rýže s vejcem a vepřové ve sladkokyselé omáčce. Jedlo se tam, jinak to zřejmě nešlo, za těžkými červenými závěsy, což všem jídlům dodávalo punc národního tajemství.

Hlavní vchod do Slough House – jak bylo zmíněno – se ukrývá v zákoutí. Prastarý černý nátěr je zacákaný blátem z ulice a malé okno nade dveřmi neprozradí světlo uvnitř. V jeho stínu stojí prázdná láhev od mléka a městský plevel se spojil s chodníkem. Není tu zvonek

a poštovní dvířka se zacelila jako dětská ranka. Žádné dopisy – nikdy nic nepřišlo – ani jednou nezatlačily na poštovní dvířka a nepokusily se vstoupit. Jako kdyby vstupní dveře byly atrapa a jediným důvodem pro jejich existenci bylo oddělit obchod a restauraci. Ve skutečnosti jste se mohli na několik dní posadit na lavičku na protější autobusové zastávce, a stejně byste neviděli nikoho vejít. Pokud byste tam seděli dostatečně dlouho, svou přítomností byste jen vzbudili zájem. Mohl by se vedle vás usadit podsaditý muž se žvýkačkou v ústech. Už jeho přítomnost vás bude odrazovat. Dost dlouho v sobě potlačoval násilí a nespokojenost, až mu přestalo záležet na tom, kde obojí vypustí. Bude vás sledovat, dokud mu nezmizíte z dohledu.

Obchod s novinami měl víceméně rovnoměrný přísun zákazníků. A na chodníku bylo stále rušno, chodci neustále směřovali jedním či druhým směrem. Zametací vozík se šinul po chodníku, rotující kartáče posunovaly nedopalky, střepy a víčka do svého chřtánu. Dva muži, mířící opačným směrem, předvedli malý vyhybací taneček, když manévř jednoho zrcadlil pohyb toho druhého, ale nakonec zvládli oba projít, aniž by se střetli. Procházející žena s telefonem u ucha si letmo zkontrolovala svůj odraz ve výloze. Nad hlavou vrčela helikoptéra, která pro jednu rozhlasovou stanici sledovala stav dopravy.

Tohle všechno se tu odehrávalo každý den, ale dveře New Empire zůstávaly vždy zavřené. Nad restaurací a prodejnou novin se zvedala čtyři patra oken Slough House. Čněla do nepěkné říjnové oblohy, byla oprýskaná a špinavá, ale průhledná. Pro pasažérku v horním patře projíždějících autobusů – zpožděných na jakkoliv dlouhou dobu, což se běžně stávalo kvůli kombinaci semaforů, téměř konstantním pracím na silnici a proslulé malátnosti londýnských autobusů – nabízela pohled do žlutých a šedých místností v prvním pat-

ře. Stará žlutá a stará šedá. Žluté byly stěny, respektive to, co z nich bylo možné zahlédnout za šedými regály na knihy. Na nich byly vyskládané řady šanonů s různými zprávami a výkazy. Některé ležely, jiné se nakláněly a opíraly o druhé, několik z nich stálo a písmena na hřebetech odhalovala denní příděl umělého světla. Jinde byly složky naházené v příliš malém prostoru, stohy pořadačů uvězněné mezi policemi. Některé štosy hrozily zhroucením. Strop byl také žlutý, mdlá stínidla tu a tam ozdobená pavučinou. Stoly a židle v prvním patře byly ze stejného kovu jako regály na knihy. Pravděpodobně pocházely ze stejného zdroje: z kasáren nebo vězení. Nebyly to židle, na které se můžete pohodlně usadit a zasněně zírat do prázdna. Ani to nebyly stoly, na které si vystavíte rodinné fotky. Z toho všeho je zřejmé, že těch, kteří tady pracují, si příliš neváží, protože za jejich jediné pohodlí se považuje jejich odpovědnost. Jsou určeni k tomu, aby tu seděli a vykonávali své úkoly při minimálním rozptylování. A poté odešli zadními dveřmi, nezpozorováni zametacím vozíkem ani ženou s mobilním telefonem u ucha.

Do dalšího podlaží nabízí horní patro autobusů svým cestujícím omezenější výhled, a to na nikotinem stejně zažloutlý strop. Ale ani třípatrový autobus by tu neodhalil nic nového. Kanceláře ve druhém patře se znepokojivě podobaly těm pod nimi. A kromě toho zlaté nápisy na oknech samy o sobě postačí k tomu, aby udusily jakoukoliv zvědavost. *W. W. Henderson*, hlásaly, *advokát a komisař pro přisež-ná prohlášení*. Příležitostně, za okázalostí patkového písma tohoto dávno zbytečného nápisu, se objeví nějaká postava a prohlíží si ulici dole, jako kdyby se dívala na něco zcela jiného. Ale ať je to cokoliv, pozornost neudrží dlouho. Za moment či dva se vytratí.

Takové povyražení nejvyšší patro neslibuje, v jeho oknech jsou zatažené rolety. Ať už patro obývá kdokoliv, evidentně není ochotný

připomínat si svět venku nebo nechat náhodné sluneční paprsky proniknout přítím. Náznak, že ten, kdo obývá toto podlaží, má svobodu si temnotu vybrat. A svoboda volby je většinou dostupná těm, kteří velí. Slough House, tedy označení, které se neobjevuje v oficiální dokumentaci, na jmenovkách nebo hlavičkových papírech, účtech za energie nebo nájemních smlouvách, vizitkách nebo telefonních adresářích či záznamech realitních kanceláří, označení, které není názvem této budovy jinde než v mluveném projevu, je očividně řízen shora dolů. I když soudě podle jednotně skličující výzdoby jde o hierarchii s omezeným charakterem. Buď jste nahoře, anebo nejste. A jen Jackson Lamb je nahoře.

Po dlouhé době se na semaforech vystřídaly barvy. Autobus se rozkašlal, dal se ztěžka do pohybu a rozjel se ke katedrále sv. Pavla. Během těch posledních vteřin možná pasažérka v jeho horním patře přemýšlela nad tím, jaké to asi je pracovat v těchto prostorách. Možná si dokonce představovala, že se tato budova spíše než místem výkonu právnické praxe stala vězením pro ty, kteří selhali a jsou tu za trest: za užívání drog, opilství a smilstvo, za politické aféry a zradu, nespokojenost a pochybnosti anebo za spáchání neodpustitelné nedbalosti, že dovolili člověku na nástupišti metra spáchat sebevražedný útok, usmrtit či zranit asi 120 lidí a způsobit škodu 30 milionů liber, spolu s odhadovanou ztrátou 2,5 miliardy liber za ušlý zisk z turistického ruchu. Ve skutečnosti se však stala jakousi kobkou, kde bok po boku s před-digitální záplavou dokumentů mohou být neužiteční a nepovedení zaměstnanci odloženi a ponecháni, aby na ně sedal prach.

Taková představa samozřejmě nevydrží déle, než autobus podjede nedaleký nadchod pro pěší. Ale jedna myšlenka možná vydrží o trochu déle: že žlutá a šedá barva, které v těchto prostorách převažují, nejsou takové, jak vypadaly původně. Že žlutá není žlutá, ale

je to bílá unavená zkaženým dechem a cigaretovým kouřem, výpary z instantních nudlů a svršků, které vysychaly na radiátorech. A že šedá není šedá, ale černá otlučená nadměrným množstvím zbytečností. Ale i tato myšlenka rychle vybledne, protože jen málo věcí spojených se Slough House utkví v paměti. To jméno samo o sobě prokázalo svou trvanlivost, když vzniklo před lety, při náhodném hovoru mezi špiiony:

Lamba odepsali.

Kam ho poslali? Na nějaké hnusné místo?

Tak hnusné, jak to jen jde.

Bože, snad ne ta bažina Slough?

Kam jinam.

Což ve světě tajemství a legend stačilo k tomu, aby vzniklo jméno nového království Jacksona Lamba: prostor žluté a šedé, kde kdysi bylo všechno černé a bílé.

Hned po sedmé hodině ráno se v okně ve druhém patře rozsvítilo. Za nápisem *W. W. Henderson, advokát a komisař pro přísežná prohlášení* se objevila postava. Na ulici dole rachotil vozík rozvážející mléko. Muž uvnitř chvíli postával, jako kdyby čekal, že se vozík změní v něco nebezpečného, ale když mu zmizel z dohledu, od okna ustoupil. Vrátil se k rozdělané práci. Vzal mokrý černý pytel na odpadky a jeho obsah vysypal na noviny rozložené na ochozeném a vybledlém koberci.

* Město Slough má v britské kultuře negativní pověst, což se odráží v literatuře i populární kultuře. Například v básni Slough od Johna Betjemana z roku 1937 autor kritizuje rychlou industrializaci města a její dopad na životní prostředí a společnost. Tento negativní obraz byl dále posílen britským televizním seriálem *Kancel* (The Office) z roku 2001, který se odehrává ve Slough a zobrazuje kancelářské prostředí jako monotónní a depresivní. (pozn. překladatele)

Ve vzduchu to bylo okamžitě cítit.

Muž si klekl a začal se odpadky probírat. Gumové rukavice natažené a nos ohrnutý.

Skořápky od vajec, zbytky zeleniny, zaschlý lógr v papírových filtrech, čajové sáčky v barvě pergamenu, kousek mýdla, etikety ze sklenic, sešlápnutá plastová láhev, zmuchlané papírové utěrky, roztrhané hnědé obálky, korkové zátky, víčka od láhví, spirála se zadní stranou poznámkového bloku, střepy rozbitého nádobí, které k sobě nepasovaly, obaly od jídla z donáškové služby, zmačkané lístečky s poznámkami, krabice od pizzy, zkroucená tuba od zubní pasty, dva kartony od džusu, prázdná plechovka od krému na boty, plastová odměrka a sedm pečlivě svázaných balíčků z novinových stránek *Searchlightu*.

A mnoho jiného, co nebylo možné okamžitě rozeznat. Všechno bylo promočené, lepkavé a lesklo se ve světle žárovky u stropu.

Muž si dřep. Zvedl první balíček zabalený do stránek *Searchlightu* a rozbalil ho tak opatrně, jak jen mohl.

Obsah se vysypal na koberec.

Zatřásl hlavou a papír hodil s odporem zpátky na hromadu.

Ze zadního schodiště se ozval nějaký zvuk. Muž se zarazil, ale nic dalšího nezaslechl. Všechny vchody a východy ze Slough House vedly přes zadní dvorek s plesnivými, kluzkými zdmi, a když sem chtěl kdokoliv vejít, ozvalo se vždycky hlasité a nepříjemné zarachocení, protože se zasekávaly dveře. Většina lidí je otvírala tak, že do nich prostě kopl. Ale ten zvuk nezněl jako ten před chvílí, a tak jen zatřásl hlavou a usoudil, že se probouzí dům, že si protahuje překladky nebo něco jiného, co staré domy dělaly ráno po deštivé noci. Po tom dešti, kdy on byl venku a čekal na odpadky jednoho novináře.

Skořápky od vajec, zbytky zeleniny, zaschlý lógr v papírových filtrech...

Zvedl další z papírových balíčků, jeho zmačkaný titulek byl udáním nedávné verze Britské národní strany, a nejspíše k němu přičichl. Nepáchl po cigaretovém popelu.

„Smysl pro humor může být opravdu parchant,“ prohodil Jackson Lamb.

River balíček upustil.

Lamb se opíral o veřeje, tváře se mu trochu leskly, jako po každém namaze. Chůze do schodů se počítala, i když pod ním ani jednu nezavrzaly. River by to stěží dokázal zvládnout tak nenápadně, a to neunesl Lambovu váhu. Lamb většinu ze své hmotnosti nahromadil na břiše. Teď mu tuto část těla zakrýval omšelý šedý plášť, zatímco deštník mu visel přes ruku a odkapával na podlahu.

River, který se pokoušel zakrýt, jak mu srdce naráží do žeber, se zeptal: „Myslíte, že nám říká nacisté?“

„No, ano. Očividně nám tak říká. Ale já jsem měl na mysli, že to děláš v té půlce místnosti, kde sedí tvoje kolegyně Sid.“

River zvedl upuštěný balíček, ale ten to vzdal. Papír byl příliš promočený na to, aby udržel svůj obsah, a vyvrhl směs drobných kostí a kůže – odporný okamžik, důkaz brutální vraždy něčeho velikosti dítěte. A poté se pozornosti dožadoval tvar kuřete, znetvořeného kuřete, všechny ty nohy i křídla, ale rozpoznatelný pták. Lamb si odfrkl. River třel gumové rukavice o sebe, aby vodou a tukem nasáklý papír zformoval do válečků, a poté je setřásl zpátky na hromadu. Černý a červený inkoust se tak snadno nevzdával. Dříve žluté rukavice získaly barvu odkrvených hornických prstů.

„To nebylo příliš chytré,“ řekl Lamb.

Děkuju, pomyslel si River. *Děkuju, že na to upozornil.*

Předchozí noc se krčil venku před pisálkovým domem ještě po půlnoci. Snažil se alespoň trochu ukrýt pod okenní římsou protěj-

šího domu, zatímco lilo jako v Noemově noční můře. Většina sousedů splnila svou občanskou povinnost – černé pytle vyskládala do řady jako posazená prasata nebo postavila popelnice na kolečkách na hlídku u domovních dveří. Ale pisálek nic. Studený déšť stékal po Riverově krku, mapoval trasu až do rýhy mezi půlkami, a on věděl, že tu může být dlouho, jak chce, ale štěstí mít nebude.

„Nenech se chytit,“ poradil mu Lamb.

Ksaku, samozřejmě že se nenechám chytit, myslel si. Budu se snažit.

„A parkování pro rezidenty,“ dodal Lamb, jako kdyby prozrazoval nějaké tajné heslo.

Parkování pro rezidenty. A co s tím?

Nesměl sedět v autě, došlo mu nakonec. Nemohl se uvelebit na sedadle, nechat déšť bušit do střechy a čekat, až se na ulici objeví pytel s odpadky. Šance, že by se objevila obsluha – nebo jak se tomu dneska říká –, která kontroluje parkování po půlnoci, byla sice mizivá, ale ne úplně nulová.

To by mu ještě scházelo – dostat pokutu za parkování. Blokovou pokutu. Mít jméno v záznamu.

Nenech se chytit.

Takže nepatrně vystoupí podokenní římsa v průtrži mračen. Horší než to mihotavé světlo za závěsy místnosti v přízemí. Stín prozrazoval pisálkovu přítomnost. Jako by ten pisálek uvnitř, suchý jako toast, pukal smíchy při představě, jak River venku mokne a čeká, až mu hodí pytel s odpadky jen proto, aby se ho mohl rychle zmocnit a pohrabat se v něm. Jako kdyby to pisálek věděl.

Nedlouho po půlnoci se mu na mysl vkradla myšlenka – možná to věděl.

Tak to bylo posledních osm měsíců. Čas od času vzal celý obraz a zatrásl s ním, jako kdyby chtěl promíchat dílky puzzle. Občas se

spojily jinak, jindy do sebe nezapadly. Jak moc chtěl Jackson Lamb odpadky tohohle pisálka, že dal Riverovi úkol mimo kancelář, poprvé od té doby, co byl přiřazen do Slough House? Možná tu nešlo o to získat odpadky. Možná že nakonec šlo o to, aby stál několik hodin na dešti, zatímco se mu ten škrabálek a Lamb vysmívají.

Děšť předpovídali. Kčertu, už pršelo, když mu Lamb tu operaci zadával.

Parkování pro rezidenty, řekl mu.

Nenech se chytit.

Dalších deset minut a River se rozhodl, že už toho má dost. Tady se žádný pytel s odpadky neobjeví, a když ano, tak to nebude k ničemu, kromě toho, že ho Lamb poslal na pochůzku pro idioty... Vydal se tedy stejnou cestou, kudy přišel, sebral náhodný pytel odpadků a hodil ho do kufru auta, které zaparkoval jen o pár metrů dál. Jel domů. Šel si lehnout.

Doma se dvě hodiny převaloval v posteli, dílky puzzle se začaly skládat. *Nenech se chytit* možná znamenalo opravdu pouze to, že River dostal důležitý úkol a nesmí se nechat chytit. Ne životně důležitý – pokud ano, Lamb by poslal Sid nebo možná Moodyho –, ale důležitý dostatečně na to, aby byl dokončen.

Nebo to byl test. Test zjistit, jestli byl River schopný jít ven i v dešti a přinést pytel s odpadky.

Netrvalo dlouho, zvedl se a vydal se zpátky. Náhodný pytel s odpadky vyhodil do první popelnice, kterou míjel. Pomalu projížděl kolem pisálkova domu a nemohl uvěřit svým očím – opřený o zeď pod oknem stál zavázaný černý pytel...

Obsah toho samého pytle byl teď před ním rozprostřený po podlaze kanceláře.

„Musím odejít, postarej se o to, jasný?“ řekl mu Lamb.

„A co přesně hledám?“ zeptal se ho River.

Ale Lamb už byl pryč a ozval se pouze hluk na schodech, tentokrát zavržení. River osaměl v Sidině půlce kanceláře. Stále obklopen zapáchajícími odpadky a stále se slabým, ale neochvějným pocitem, že je Lambův boxovací pytel.

Stoly U Maxe byly v očekávání přívalu zákazníků příliš nahuštěné u sebe, i když zbytečně. Podnik nebyl oblíbený, protože nebyl moc dobrý. Podávali tu už jednou zalitou kávu a croissanty bývaly často okoralé. Ale byl tu jeden pravidelný zákazník. Když ráno prošel dveřmi s novinami v podpaždí, člověk za pultem začal ihned plnit jeho hrníček. Nezáleželo na tom, jak často se personál obměňoval, tohle pravidlo se předávalo společně s návodem na obsluhu kávovaru. *Běžový kabát. Řídnoucí hnědé vlasy. Neustále naštvaný. A ty noviny.*

Tohle ráno byla okna zamlžená a pokrytá drobnými kapkami deště. Voda z kabátu odkapávala na lino se vzorem šachovnice. Kdyby noviny neměl v igelitovém sáčku, stalo by se z nich papírmašé.

„Dobré ráno.“

„Odporné ráno.“

„Ale pokaždé vás tu rádi vidíme.“

Taková byla rána u Maxe, jak tady Robert Hobden říkal každému za pultem. Jestli po něm chtěli, aby je oslovoval jejich skutečnými jmény, neměli pracovat za stejným pultem.

Jako obvykle se usadil v rohu. Zrzka, jedna ze tří zákazníků, seděla u stolu vedle. Černý nepromokavý kabát měla přehozený přes opěradlo židle. Na sobě bílé tričko a černé legíny ke kotníkům. Všiml si toho, protože měla nohy obtočené okolo nohou židle způsobem, jakým sedávaly děti. Na stole před ní stál laptop dětské velikosti. Nezvedla hlavu.

Max mu donesl latté. Hobden zabručel poděkování a před sebe na stůl položil jako obvykle klíče, mobil, propisku a peněženku. Nesnášel sedět s boulemi v kapsách. Přidal fix a laptop. Fix byl černý s tenkým hrotem. Dál vyndal USB disk na kroužku na klíče. A noviny? Kvalitní deníky, navrch *Mail*... Navršené vytvořily deset centimetrů vysoký stoh, ze kterého četl necelé čtyři centimetry. Podstatně méně v pondělí, kdy v nich bylo více sportu. Zase pršelo. Pršelo celou noc.

... *Telegraph, Times, Mail, Independent, Guardian*.

Čas od času psal pro tyhle všechny. Nebyla to ani tak myšlenka jako spíše vědomí, které ho jemně štouchlo každé ráno, zhruba ve stejnou chvíli. Elév – směšný výraz – v Peterboroughu, poté nevyhnutelný přesun do Londýna a rozmanitá tempa hlavních rubrik, kriminalita a politika, než ve svých osmačtyřiceti letech dosáhl zaslouženého postu: týdenní sloupek. Vlastně dva. Neděle a středy. Pravidelná vystoupení v diskuzním pořadu *Question Time*. Od buřiče k přijatelnému výrazu nesouhlasu. V jeho případě to byla nepopíratelně dlouhá cesta, ale o to bylo dosažení cíle sladší. Kdyby mohl tehdy zastavit čas, nestěžoval by si.

V současnosti už pro noviny nepsal. A když ho poznal nějaký taxikář, tak jen ze špatných důvodů.

Robert Hobden, s řídnoucími nahnědlými vlasy, které k němu neodmyslitelně patřily, vzal do ruky černý fix, upil ze svého latté a dal se do práce.

V oknech se svítilo. Ještě než Ho otevřel dveře, věděl, že Slough House není prázdný. Ale poznal by to i tak – podle mokrých stop na schodišti a také ve vzduchu byl cítit déšť. Jednou za uherský rok Jackson Lamb dorazil před Hoem – jeho nahodilé ranní příchody,

které jasně dávaly najevo, kdo je tady pánem. *Můžeš tohle místo proklínat, jak chceš*, říkal mu Lamb, *ale až se zhroutí a budou se počítat kosti, budou to ty moje, které najdou nahoře*. Existovalo mnoho dobrých důvodů, proč nemít Jacksona Lamba v oblíbě, a tenhle byl u Hoa v první desítce.

Ale nebyl tu jen Lamb. Nahoře byl ještě někdo další.

Mohl to být Jed Moody, ale ten tu určitě nebyl, ani ve snu. Devět třicet byl pro Moodyho dobrý start, ale obvykle bylo jedenáct, kdy byl připraven na něco komplikovanějšího, než je horký nápoj. Roderick Ho neměl Jeda Moodyho rád, i když to nebyl problém. Moody nečekal, že bude oblíbený. Ještě než ho přiřadili do Slough House, měl pravděpodobně méně přátel než rukou. A tak spolu Ho a Moody vycházeli. Sdíleli kancelář a neměli se rádi. A bylo jim jedno, že to ten druhý ví. Ještě nebylo sedm.

Catherine Standishová byla oblíbenější. Ho si nepamatoval, že by Catherine Standishová někdy přišla první, což neznamenalo, že se to nikdy nestalo, jenže obvykle přicházela druhá. Slyšel, jak otevírá dveře, a poté zaslechl mírné vrzání schodů, pak už nic. Seděla o dvě poschodí nad ním, v malé místnosti vedle té Lambovy, stranou a nevýrazná. Byla by nevýrazná, i kdyby stála před vámi. Šance, že byste si jí všimli, nebyly příliš velké. Ona to také nebude.

To se Hoovi hodilo. Neměl ji rád.

Vydal se nahoru do prvního patra. V kanceláři si odložil kabát na věšák, zapnul počítač a vešel do kuchyňky. Po schodech se linul podivný zápach. Závan něčeho shnilého vystřídal všudypřítomná vlhkost deště.

Takže tady máme podezřelého: Min Harper, nervózní idiot, neustále si prohmatávající kapsy, aby se přesvědčil, že nic neztratil. Louisa Guyová v Hoových očích připomínala tlakový hrnec – stačilo se na

ni podívat a hned si představil, jak jí pára syčí z uší. Struan Loy, kancelářský vtipálek. Ho neměl rád ani jednoho z nich, ale zejména neměl rád Loye. Kancelářský čtverák je totéž jako zločin v přímém přenosu. A ještě tu je Kay Whiteová, která bývala v horním patře, sdílela prostor s Catherine, ale byla vykázána dolů, protože byla moc hluchá. Díky, Lambe. Děkujeme za to, že nás ostatní necháš trpět. Když nemůžeš vystát její žvanění, proč ji nevypakuješ zpátky do Regent's Parku? Jenže nikdo z nich se do centály MI5 nikdy nevracel, protože za sebou nechali trochu historie, nehezkou šmouhu ve služebních análech.

A Ho znal tvar a barvu úplně každé šmouhy. Zločiny spáchané ve jménu drog, opilství, smilstva, politiky a zrady. Slough House byl plný tajemství a Ho znal velikost a hloubku každého z nich kromě dvou.

Což ho přivedlo k Sid. To nahoře mohla být ona.

Ho nevěděl, za jaký zločin byla potrestána. Jedno ze dvou tajemství, která nerozluštil.

To byl pravděpodobně důvod, proč Sid neměl rád.

Když Ho nalil do konvice vodu, v duchu se zabýval nějakým tajemstvím Slough House. Přemítal o nervózním idiotovi Minu Harperovi, který zapomněl tajný disk ve vlaku. Možná by mu to prošlo, kdyby pouzdro s diskem nebylo jasně červené a označené nápisem „přísně tajné“. A také kdyby žena, která ho našla, pouzdro nepředala BBC. Některé události zněly jako přitažené za vlasy, aby byly pravdivé, dokud jste nebyli vy sami tím, komu se něco takového přihodilo. Ale pro Mina Harpera byla tato příhoda příliš děsivá, než aby jí mohl uvěřit. A přesto se stala. To byl důvod, proč Min strávil poslední dva roky své kdysi slibné kariéry jako zaměstnanec odpovědný za skartovačku v přízemí.

Ve varné konvici se začala vzdouvat pára. Kuchyňka byla mizerně větraná a ze stropu se odlupovala omítka. Ještě chvíli a všechno to spadne. Ho nalil vodu do hrníčku s čajovým sáčkem. Trávil čas zaléváním čaje nebo sháněním sendvičů a v hlavě si přitom přeříkával všechna tajemství Slough House, až na dvě... A když se nevěnoval téhle činnosti, seděl před monitorem. Údajně zadával data dávno uzavřených případů, ale většinu času pátral po druhém tajemství, po tom, které ho užíralo a nedávalo mu spát.

Lžičkou vylovil z hrnku čajový sáček a upustil ho do dřezu. Když to udělal, napadlo ho: *Já vím, kdo je nahoře. River Cartwright. Musí to být on.*

Nenapadal ho jediný důvod, proč by tu právě Cartwright měl být takhle brzy ráno. Ale sázel na něj. A měl pravdu – byl to Cartwright, kdo byl právě teď nahoře.

Věděl to. Ho neměl Rivera Cartwrighta ani trochu rád.

Odnesl si hrnek ke stolu, kde se k životu probíral monitor.

Hobden odložil *Telegraph*, na jehož titulní straně se šklebil Peter Judd. Zapsal si několik poznámek ohledně nadcházející volby náhradníka – stínový ministr kultury hodil ručník do ringu, když se po dvou mrtvicích rozhodl ukončit kariéru –, ale nic víc. Když politik dobrovolně shodí chomout odpovědnosti, má smysl se na to podívat podrobněji. A Robert Hobden byl veterán v dešifrování příběhů. Stále dokola si text pročítal, jako kdyby byl v Braillově písmu. Nerovnosti v jazyce mu prozrazovaly, za čím vězely tajné příkazy nebo kde gang z Regent's Parku zanechal své stopy. Tohle bylo nejspíš přesně tak, jak to vypadalo: politik se po zdravotních potížích vrátil na venkov. A Robert Hobden věřil své intuici. Nepřestanete být novinářem jen proto, že už vaše články nevydají. Zejména když víte, že máte příběh, a čekáte, až

se jeho ploutev objeví nad vlnami každodenních zpráv. Dříve či později prorazí hladinu. A až se to stane, Hobden odkryje pravdu.

Mezitím bude dál každodenně pročesávat moře tisku. Neměl na práci nic jiného, čemu by se věnoval. Neměl k dispozici už tak dobré konexe jako dřív.

Příznějme si to, Hobden byl ztroskotanec.

A i tohle všechno bylo dílem Regent's Parku. Svého času psal pro všechny noviny, ale špioni tomu udělali přítrž. Proto teď trávil rána U Maxe pátráním po své senzaci... To se děje, když jste blízko nějakého příběhu. Máte obavy, že na něm pracuje někdo další a váš sólokapr je ohrožený. Což platí dvojnásobně, pokud jsou ve hře špioni. Hobden nebyl hlupák. V laptopu neměl nic, co nebylo veřejně známé. Když si zapisoval poznámky, doplněné o spekulace, ukládal si je na flashku a na pevném disku nebylo nic. A měl připravenou i falešnou flashku, kdyby se někdo pokusil na něj vyzrát. Nebyl paranoidní, ale nebyl hlupák. Včera večer, když bloumal po bytě, měl neodbytný pocit, že něco nedokončil. V duchu si procházel náhodná setkání, neznámé lidi, kteří ho oslovili, ale nic ho nenapadalo. Poté se zaměřil na jiná setkání, s bývalou manželkou, s dětmi, se svými bývalými kolegy, ale nemohl na nic přijít. Kromě kavárny U Maxe mu dobré ráno nikde nepopřáli... Ta nedokončená věc bylo vynesení odpadků. Nakonec si na to vzpomněl.

„Promiňte?“

Byla to celkem pohledná zrzka, ta u vedlejšího stolu.

„Řekla jsem promiňte?“

Ukázalo se, že mluvila na něj.

Ryby. Poslední balíček z listů *Searchlightu* obsahoval zbytky ryb. Ne kosti a hlavy, které by napovídaly, že si novinář vyhraje v kuchyni,

ale tvrdé okraje těstíčka i kůže a spálené kousky hranolek, což naznačovalo, že místní fastfood nepatří k těm nejlepším.

River roztrídil většinu odpadků, ale nic se z nich nedalo považovat za kloudnou stopu. Dokonce ani samolepicí lístečky, pečlivě narovnané, neobsahovaly nic jiného než nákupní seznam: vejce, čaj, džus, zubní pasta – původní nápady, na jejichž základě tenhle nepořádek vznikl. Karton se spirálou, žádné jiné stránky poznámkového bloku nepřežily. Přejel po něm bříšky prstů, jestli nenahmatá vystouplé obrysy písma, ale nenašel nic.

Od stropu se ozvalo zadunění. Lambův oblíbený způsob svolávání.

Už tu nebyli sami. Blížila se osmá hodina, dveře se dvakrát otevřely a schody zavržaly svým obvyklým pozdravem. Zvuky, které utichly v patře pod nimi, patřily Rodericku Hoovi. Ten obvykle přicházel první a často odcházel poslední, a jak trávil hodiny mezitím, bylo pro Rivera záhadou. I když plechovky od coly a krabice od pizzy kupící se kolem jeho stolu naznačovaly, že si staví pevnost.

Další kroky minuly Riverovo patro, takže musely patřit Catherine. Musel zapátrat po jejím příjmení. Catherine Standishová. Havishamová by se k ní hodilo lépe. River sice nevěděl nic o tom, že by chodila ve svatebních šatech jako hrdinka Dickensova románu se zlomeným srdcem, ale klidně by mohla chodit zahalená v pavučinách.

Další dunění stropem. Kdyby měl po ruce koště, zabušil by do něj na oplátku.

Odpadky rozložené na podlaze zabíraly teď více místa. Nejprve sahaly jen k jeho stolu, ale rozšiřovaly se a zakrývaly velkou část Sidiny poloviny místnosti. Zápach, který se tentokrát šířil rovnoměrně, zaplnil celou místnost.

Zatočená kůra pomeranče, nedešifrovatelná jako podpis doktora, ležela zkroucená pod stolem.

Další zadunění.

River vstal a zamířil ke dveřím, aniž by si sundal gumové rukavice.

Bylo mu šestapadesát. Pěkné rusovlásky ho obvykle neoslovovaly. Ale když se Robert Hobden zkoumavě podíval jejím směrem, usmívala se, přikyvovala a dávala najevo všechnu tu otevřenost, kterou jedno zvíře nabídne druhému, když něco chce nebo potřebuje.

„Mohu vám pomoci?“

„Mám tu pracovat? Na tomhle zadání?“ spustila Sid.

Nesnášel tu vzestupnou intonaci na konci každé oznamovací věty. Jak mladí dávají najevo, kdy je potřeba odpovědět? Ale měla drobné pihy, rozepnutou košili a bylo vidět, že pihy sahají až k nadrům. Na tenkém stříbrném řetízku visel medailonek. Na prsteníčku neměla prsten. Takových detailů si všimal dlouho poté, co přestaly být důležité.

„Ano?“

„Jen jsem si nemohla nevšimnout titulku? Na vašich novinách? Na jedněch z nich...“

Natáhla se a prstem poklepala na jeho výtisk *Guardianu*, čímž nabídla lepší výhled na pihy a medailonek. Ve skutečnosti neměla na mysli titulek, ale upoutávku: rozhovor s Russellem T. Daviesem v příloze.

„Moje diplomka je o mediálních hrdinech?“

„Samozřejmě že je.“

„Promiňte?“

„Poslužte si.“

Vytáhl z novin přílohu a podal ji zrzce.

Mile se usmála a poděkovala mu. Všiml si jejích hezkých modrozelených očí a nepatrně nateklého spodního rtu.

Ale když se chystala zase posadit, zřejmě špatně odhadla, kam s půvabnými končetinami, protože v příštím okamžiku bylo cappuccino všude a její slovník přestal být holčičí.

„Sakra, moc se omlouvám.“

„Maxi!“

„Musela jsem...“

„Můžeme sem dostat něco na utření?“

Pro Catherine Standishovou byl Slough House jako nehostinný skalnatý ostrov. Vlhký, nevzhledný, bolestivě osobní, ale zároveň něco, na co se dá vyšplhat, když se začnou třítit vlny. I když otevřít dveře byl boj. Mohlo to jít snadno opravit, ale protože Slough House byl tím, čím byl, nemohli jste prostě zavolat opraváře. Museli jste vyplnit formulář na opravu, žádost o čerpání z rozpočtu, povolení pro schválení opraváře – protože outsourcing byl *finančně výhodný*, jak vysvětlovaly vnitřní předpisy, ale částky vynaložené na prověrování to zjevně popíraly. A když už jste všechny ty formuláře vyplnili, museli jste je poslat do Regent's Parku, kde byly přečteny, podepsány, opatřeny razítkem a ignorovány. A tak si tím musela každé ráno projít znovu. Tlačit na dveře, deštník v jedné ruce, klíče v druhé, shrbené rameno, aby jí na zem nespadla kabelka. A po celou dobu doufat, že udrží rovnováhu, až dveře konečně svolí a otevrou se. Goldingův románový Pincher Martin to měl jednoduché. Na atlantské skále neměl žádné dveře. A přelo tam i tam.

Dveře se nakonec s obvyklým zaskřípěním podvolily. Zastavila se, aby setřásla přebytečnou vodu z deštníku. Pohlédla na oblohu.

Stále šedivá, stále těžká. Ještě poslední zatřesení a pak si deštník zastrčila do podpaždí. V hale byl sice stojan na deštníky, ale to byl spolehlivý způsob, jak se s deštníkem nadobro rozloučit. V prvním patře zahlédla pootevřenými dveřmi Hoa u stolu. Nezvedl hlavu, i když věděla, že ji viděl. Ona na oplátku předstírala, že ho neviděla, nebo to alespoň muselo tak vypadat. Ve skutečnosti předstírala, že je kusem nábytku, což vyžadovalo méně námahy.

V dalším podlaží byly dveře do obou kanceláří zavřené, ale pod dveřmi bylo světlo. Vzduch byl nasycený odporným zápachem. Zkažené ryby se shnilou zeleninou.

Ve své kanceláři v horním patře si pověsila kabát na věšák, otevřela deštník, aby řádně proschnul, a zeptala se zavřených dveří Jacksona Lamba, jestli si nedají čaj. Odpověď nepřišla. Vypláchla konvici, naplnila ji čerstvou vodou a dala ji vařit. Ve své kanceláři zapnula počítač, poopravila si rtěnku na rtech a hřebenem pročísla vlasy.

Catherine si v zrcátku své pudřenky vždy připadala o deset let starší, než očekávala. Ale mohla si za to sama, nikdo jiný.

Vlasy měla stále blondaté, i když jen zblízka – a nikdo nebyval takhle blízko. Zdálky byly šedivé, i když stále husté, stále vlnité. Její oči měly stejnou barvu. Vyvolávalo to dojem, že ztrácí barvu. Pohybovala se tiše a oblékala se jako ilustrovaná postavička z předválečné dětské knihy. Obvykle nosila klobouk, nikdy ne džíny nebo kalhoty, dokonce ani sukni, jen šaty s krajkovými rukávy u manžet. Když držela pudřenku blízko obličeje, mohla vidět stopy opotřebení, vrásky, kterými jí uniklo mládí. Proces, jež urychlily nerozumné volby. I když bylo zarážející, jak se časem ukázalo, že to vlastně žádné volby nebyly, ale šlo jen o jednotlivé kroky. Příští rok jí bude padesát. To už je docela dost kroků, jeden za druhým.